

— man kalde dem, hvad man vil. Skipperen indtager den overordnede Huusbonds Stilling, og Matrosen træder i et Forhold til Skipperen, der er ganske analogt med Thyndets Forhold til Huusbonden. Nu er det ikke mere end nogle faa Dage siden, at det høie Thing har vedtaget en Lov, ifølge hvilken Skipperen endogsaa under Mulet skal indføre Skudsmaalet i Søfartsbogen, det vil sige i Skudsmaalsbogen, og saa vil man nu vedtage en Lov, ifølge hvilken en Huusbond paa Landjorden skal straffes, hvis han gjør det Samme, for hvis Undladelse Skipperen bliver at straffe. Det er dog virkelig meget misligt saaledes at lade Sagernes Afgjørelse komme an paa, hvad man synes og føler i den enkelte concrete Sag, man er kommen i Berøring med, uden at holde paa faste Principer i Lovgivningsværkets Behandling. Lovgivningsværket er en dertil altfor alverlig Sag, og her er det saameget mere irriterende, som det knapt er med een Dags Mellemrum, at man siger Ja eller Nei, alt som det convenerer og er efter Ens Hoved. Det er ikke den Maade, hvorpaa Lovgivningsværket skal drives. Nu kunde man spørge, hvorfor man da har vedtaget den Bestemmelse i Loven om Disciplin i Handelsflåde, og jeg føler mig særlig foranlediget til at tale derom, da jeg havde den Ære at være Thingets Ordfører i den Sag. Jeg kan ikke nægte, at jeg i det Hele taget er en stor Hader af smaa Tvangsbestemmelser, der gribe ind i det private Forhold mellem Mand og Mand, og, naar jeg desuagtet ikke har reist Spørgsmaalet om at forandre Forholdet i den omtalte Sag, saa har det været for det Første, fordi Forholdets Ordning var i fuldkommen Samstemning med den gjældende Thyndelov, og dernæst fordi Bestemmelsen ikke blot saaledes var foreslaaet af Regjeringen, men foreslaaet, efterat en stor Masse Folk, der have stor Kundskab til disse Forhold, havde erklæret, at en saadan Ordning af Forholdet i høi Grad var ønskelig, fordi det gjælder om Matroser — hvad der ogsaa gjælder om Thyndet —, at de have Ondt ved at vedligeholde løse Rapper Papiir i præsentabel Tilstand, og at de altsaa ere bebrejtede med at have Vidnesbyrd om deres vita anteaacta samlede paa eet Sted i en enkelt Bog,

Kort sagt, de samme Grunde, ifølge hvilke Thyndebøger i sin Tid bleve indførte, talte for her at ordne Forholdet paa samme Maade, og det er naturligt, at Enhver, som har staaet i et hvilket som helst Tjenesteforhold, ønsker, naar han forlader det, at medbringe og at kunne forevise Vidnesbyrd om, hvorledes han har teet sig, fordi det er den bedste Afgang til at faae ny Tjeneste. Forøvrigt skal jeg gjerne tilstaae, at hvis jeg skulde have skrevet Loven ganske ud af mit Sind, vilde jeg ikke have medtaget den Bestemmelse, men ladet det være en fri Sag. Dette forekommer mig nemlig at være det Rigtige, naar vi skulle røre ved Sagen, og jeg vil derfor stemme for Vædringsforslaget. Efter dette vil det aldeles beroe paa, om Huusbonden og Thyndet derom ere enige, hvorvidt der foreuden en Bemærkning om, fra og til hvilken Tid Thyndet har tjent, tillige i Skudsmaalsbogen bliver indført noget Vidnesbyrd om dets Forhold i Tjenestetiden. Saameget kjender jeg dog ogsaa til det praktiske Liv, at jeg vel ved, at det for mangen Huusbond — om han overhovedet kan skrive — kan være vanskeligt at udtale sig skriftlig om Thyndets Forhold; men selv hvor der i saa Henseende ikke er nogen Hindring, er det dog altid noget vanskeligt at udtale en Dom over en Person, naar man paa den ene Side ikke vil dølgge Sandheden for de Efterfølgende, der ville tage Thyndet i deres Tjeneste, og paa den anden Side er ængstelig for at gjøre Vedkommende Uret, og der kan derfor tænkes meget hæderlige og plausible Grunde for en Huusbond til at ønske sig fritagen for et saadant Hverv. Naar man nu for Thyndets Vedkommende siger, at Huusbonden kun skal have Lov til i Skudsmaalsbogen, som er Thyndets private Eiendom, at indføre Vidnesbyrd, naar Thyndet selv forlanger det, saa er Sagen derved gjort til heelt frivillig, og vil man allerede nu forlade den muglende Bestemmelse, som ikke har medført andre Alemper end saadanne smaa practiske Vanstæligheder, som ere unndgaaelige ved Anvendelsen af enhver Lov af den Art, saa er det utvivlsomt det Bette hverken at beholde Tvangen til den ene eller til den anden Side, men for begge Parters Vedkommende lade det fuldkommen beroe paa en Overenskomst. — Naar